

မြားနတ်မောင်စာပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ပဟာဂံကနုတ်ပန်း

အခန်း(၁)

ကျောင်းကအပြန်မို့ သူမဆီမှာ အနက်ရောင်
မွေးပွလွယ်အိတ်ကလေးပါလာရကာ ခွေးခြေငယ်ပေါ်ထိုင်ရတော့
သူမက လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားမိတာကြောင့် စားပွဲပေါ်က
မက်ပါဝါပုလင်းစီ ကိုင်းငုံ့ရစဉ် လွယ်အိတ်လေး
လျှောကျမသွားရအောင် လက်ကလေးနှင့် ဖွဖွ ဖိထားလိုက်သည်။ ။

ပလက်စတစ်ပိုက်တံလေးကို ငုံ့မိစဉ်မှာ နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းသော
ဆံပင်ထူလေးတွေက ပခုံးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ဝဲခနဲ ဖြာကျလာ၏။

လုံးဝန်းသော မေးစေ့လေးနှင့် ဖြူနုသော မျက်နှာကို
ဖုံးကွယ်လုလုပါ။

သူမက ထိုဆံစတွေကို ပင့်တင်သိမ်းမနေတော့ပါ။

မျက်နှာပြန်မော့သည့်အခါ သူမဘာသာ နေသားကျသွားမှာ ပဲလေ။

“မအိုက်ဘူးလား ကနုတ်ရယ်”

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော မြဲမွေးက
စိတ်ရှုပ်သံလေးနှင့် ဆိုရာ သူမက ခေါင်းယမ်းရင်း . . .

“မအိုက်ပါဘူး အကျင့်ရနေပြီ”

မျက်လွှာလေးပင့်ကာ သူမဖြေလိုက်တော့ မမမြဲမွေးက ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘာသာ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ ဇွန်းသေးသေးလေးနှင့်

မွေနေ၏။

သူမက ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ရင်း ဘယ်တော့မှ လက်ဖက်ရည်
ကော်ဖီမသောက်တတ်။ အအေးပဲ သောက်သည် ။

မြမွေးကတော့ နက်စိမ့်မှ နက်စိမ့်။

တခြားဘာမှ မကြိုက်တတ်ပေ။

ကနုတ်ခေါင်းလေး ပြန်မော့ လာပြီး ဆိုင်တွင်းက စားပွဲတချို့ဆီ
အကြောင်းမဲ့ ဝေဝဲကြည့်ဖြစ်သည် ။

Hi ထဲမှာ စားပွဲအပြည့်နီးပါး လူတွေရှိနေပါသည်။

ကိုယ်ဝိုင်းနှင့်ကိုယ် စကားသံတွေလည်း ပျံ့လွင့်နေ၏။

သို့သော် ဘာတွေပြောနေကြမှန်းတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရပါ။

မမမြမွေး ကော်ဖီမော့လိုက်ပုံလေးက လှလှပပ ဣ ရရလေး
စတော်ဘယ်ရီရောင် ဆိုးဆေးတို့ ဖြင့် လက်သည်းကလေးတွေက
တောက်နေကာ ဖြူနုသော လက်ချောင်းသွယ်လေးတွေ
လှုပ်ရှားသွားပုံက ချစ်စရာကောင်းသည် ။

တူးစတက်ပုံစံ ခေါ်မလား ဘာလားတော့မသိ။
ဆံပင်ကောက်ကောက်ကလေးနှင့် မိတ်ကပ် ပြေပြေခြယ်ထားပုံက
သူမရဲ့ အစ်မအရင်းဟု မထင်ရပါ။

မျက်နှာကျပုံချင်းကလည်း မတူ၊ မြမွေးက မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်
မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် မျက်နှာလေးက ဖူးနေအောင်လှပါသည် ။

ကနုတ်မျက်နှာကိုတော့ မာမီက ငုံးဥလေးနဲ့ တူတယ်ဟု
ချစ်စနိုးနှစ်သိမ့်တတ်သည် ။

တကယ်ကိုပဲ ပြောပလောက်အောင် မလှဘူးဘဲဆိုပါတော့။

သည် ကြားထဲ ငုံးဥပုံမျက်နှာလုံးလုံးကိုမှ သူမက နဖူးပေါ် ဆံပင်အပြည့်ချကာ ပခုံးကျော်ရုံ ရှိသော ဘေးဆံပင်တွေကပါ မျက်နှာကို လာလာကွယ်တော့ နဂိုက သေးငယ်သည့် မျက်နှာလေးမှာ ဆံပင်ထူထူတွေကြားမှာ ပျောက်နေတတ်ကာ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် နှာတံလေးနှင့် ခပ်စူစူ နှုတ်ခမ်း ထူလေးကိုသာ မြင်ရတော့၏။

ပြီးတော့ သူမက မျက်နှာထားတည်တည်နေတတ်သေးတော့ ပိုဆိုးသည် ။

လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်လျှင် တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်တတ်သလို တော်ရုံ ကောင်လေးတွေ သူမကို ကြာကြာမကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွဲသွားတတ်သည် ။

အဝတ်အစားဝတ်တော့ရောတဲ့ ။

သူမက ရှပ်အင်္ကျီမှ ကြိုက်ပါသည် ။

အရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ရှပ်အင်္ကျီတွေသာ အဝတ်များ တာမို့ ကိုကိုက တစ်ခါတစ်လေ မျက်နှာရှုံ့ မဲ့ကာ ...

“မင်းက ရှပ်အင်္ကျီတွေပဲ ဝတ်နေတော့ ကိုယ်က ဘာသွားဝတ်ရမလဲကွာ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆိုတတ်သည် ။

ထိုအခါမျိုးမှာ တော့ သူမက ပြုံးရယ်တော့ ...

“မတူပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုက ရှပ်အင်္ကျီဝတ်ရင် နက်ခံတိုင်အမြဲချည်တာပဲဥစ္စာ၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ လည်ကတုံးပဲ

ဝတ်တာမဟုတ်လား။ ဘာဆိုင်သလဲကွာ”

ဟု ပြန်လည်ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုကိုခေါင်းဆတ်ပြီးလိုက်ပုံမှာ သူမကို အမြဲ အလိုလိုက် ကြင်နာသွားမည့် ဟန်မျိုး ပေါ်လွင်သည်။

“မင်းသဘောပဲကွာ”

“ကနုတ်က တမင်မပေါ်လွင်အောင် နေတာပါနော်၊ လူအများကြီးကြားထဲမှာ ပေါ်လွင် နေရမှာ သိပ်ရှက်တာပဲ။ အရောင်မှ ငြင်းတွေ ဒါကြောင့် ကြိုက်တာပါ ကိုကိုရဲ့။”

“ဟာ ... ဟ ... မင်းလှတာ သူများ တွေ မမြင်အောင်ပေါ့ဟုတ်လား”

ကိုကိုက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်ဟဟ မေးလျှင် သူမက အတည်ပင် ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“အင်းပေါ့ ဒါမှ သူများ တွေ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးပေါ့ ကနုတ်မှာ ဟောဒီလူကြီး ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာလိုသေးလဲနော်”

ဟု ချွဲနွဲ့ကာ ဆိုလျှင် ကိုကိုတစ်ယောက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ဟင်း ... စဉ်းစားမိရင် အခုပဲ တွေ့ချင်မိအောင် သတိရပါရဲ့။

သို့သော် ကိုကိုက သူ့အလုပ်နှင့်သူ မအားလပ်တာက များ ပါသည်။

သူမအတွက် အချိန်မနည်းပေးနေရတာမို့ တစ်ခါတစ်ရံလောက်သာကျောင်းလေး ဘာလေး လာကြိုပေးနိုင်၏။

သည် နေ့လည်း ပဲ ကိုကိုမအား၍ သာ မမမြမွေး လာကြိုပေးရတာ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း သည် အနားလာစရာကိစ္စရှိနေ၍ သာ သူမကို

လာခေါ်တာ။

ကနုတ်သည် စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို အကြောင်းမဲ့
စူးစိုက်ကြည့်နေမိကာ ဟိုဒီအတွေး ရောက်နေခိုက် မြေမွှေးက
ပန်းကန်ထဲမှ ပုစွန်ကောက်ညှင်းဖက်ထုပ်လေး တစ်ခုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ဖြည်လိုက်ရင်း ...

“ကနုတ်စားလေ”

သူမခေါင်းယမ်း ငြင်းဆန်မည်ပြင်မိပေမယ့် မမမြေမွှေးက
သူမဖက်ကို ခွာပြီးသွားပြီမို့ လှမ်းယူ လိုက်ရသည် ။

သည် ပုစွန်ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ကိုကိုကကြိုက်တတ်ပေမယ့်
သူမဘယ်တော့မှ မစားဖြစ်ပါ။

သူမဘာတွေမကြိုက်ဘူး၊ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုက
သူမမိသားစုထက် ပိုသိတတ်သည် လေ။

ဘာလေးပဲတွေးတွေး၊ ကိုကိုအကြောင်းဆီ ရောက်ချင်တတ်သော
သူမကိုယ်သူမ ရယ်ချင် စိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ယောင်ယောင်ပြီးလာရသည် ။

“ဟိတ် . . .မြေမွှေးလေး”

“ဟယ် . . . မမယုကြည့်စမ်း စောစောက မြေမွှေးမမြင်မိဘူး”

ဆိုင်အတွင်းဘက် စားပွဲတစ်နေရာမှ ထလာဟန်တူသော
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က မမမြေမွှေးကို နှုတ်ဆက်တာမို့ သူမက
ကောက်ညှင်းထုတ်ဝါးရင်း မော့ကြည့်နေလိုက်သည် ။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အရမ်းများ သော မမမြေမွှေးရဲ့

အသိတိုင်းကို သူမဘယ်လိုမှ သိမနေ နိုင်ပါ။

“အန်ကယ်ရော မမ နေကောင်းလားဟင်”

“တော်တော်လေး ကောင်းလာပါပြီ၊ အခုတောင် ကားပေါ်ပါလာသေးတယ်၊ ဒူးကိုက်လို့ ဆိုပြီး မဆင်းတော့တာ”

“ဟင် . . .ဒါဖြင့် မြွေး လိုက်နှုတ်ဆက်ချင်တယ်”

မမမြွေးက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးတွေ လက်ကိုဆွဲကာ အပြင်ဘက်သို့ ပါသွားလေသည်။ ။

ထိုစားပွဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်၏။

အသိတစ်ယောက်တွေ့လျှင် တော်တော်နှင့်
စကားအမျှင်မပြတ်တတ်သော မမမြွေး အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်း သိထားပြီးသားမို့ ကနုတ်က သူ့ဘာသာ
မုန့်စားအအေးသောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် သူမအနီးက စားပွဲသို့ လူငါးယောက် ရောက် လာပြီး
ဆူဆူညံညံ ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် စားပွဲထိုးလေးကို
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မှာ ကြားနေတာ တွေ့ရသည်။ ။

ထိုအထဲမှာ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမျိုးရှိနေသော
လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် နှုတ်ခမ်းဖွင့်ပြီးလိုက်ကာ
ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက် သလိုမျိုး
မေးဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည့် အမူအရာမျိုး လုပ်လိုက်တာကြောင့်
သူမကြောင်အမ်းအမ်း နှင့် နံဘေးက စားပွဲဆီလှည့်ကြည့်သည်။ ။

သူမနံဘေးက စားပွဲမှာ သက်လတ်ပိုင်းအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနှင့်
ဆယ်နှစ်အရွယ်ခန့် ကလေး တစ်ယောက်သာရှိပြီး သူတို့ ဘာသာ

စားသောက်စကားဆိုနေတာမို့ ဟိုလူနှင့် သိတာမဖြစ်နိုင်ချေ။

သူမ မယုံကြည်နိုင်စွာ ရှေ့ဘက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဟိုလူက ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ရှေ့မှ သံဘူးကို မြှောက်ပြကာ
သောက်မလားဟု မေးဆက်ပြရင်း တစ်ဆက်တည်း
မျက်လုံးတစ်ဘက်မှ ဝတ်ပြတာ မြင်သောအခါ သူမကို နောက်ပြောင်
နေတာပဲဟု သေချာသွားပြီး သူမအနည်းငယ်
အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

သူမပုံစံက ခုမှ တွေ့သော သူစိမ်းအမျိုးသားတစ်ယောက်အနေနှင့်
အလွယ်တကူ စနောက်စရာ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဟု သူမထင်သည်။

မနက်စောစောကတည်းက လိမ်းကျံထားသော သနပ်ခါးမှန်မှန်က
ခုချိန်မှာ မျက်နှာပေါ် လုံးဝ မကျန်တော့မှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ ကျောင်းက ထွက်လာစဉ် သူမဆံပင်တောင် မဖိုးဖြစ်ခဲ့။

ချော့ကလက်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်စိပ်နှင့် မိန်းကလေးရယ်လို့
လှပနုနွဲ့မှုတွေ ဘာမှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်သည့် သူမကို တော်ရုံလူက
သတိတောင်ပြုမိမှာ မဟုတ်တာ သူမကောင်းကောင်း သိသည်။

ဒီလူက ဘာလဲ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမို့ သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူးဆိုလျှင်
ကနုတ်က တစ်ဖက်ကို သိသိသာသာမျက်နှာလှည့်ထားမှ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်လည်း မျက်လွှာချထားမှ သာ ဖြစ်တော့မည်။

ဒီလိုလည်း အရှုံးမပေးချင်ပါဘူး။

သူမက ကောင်ကလေးတွေကို အလကားနေရင်း

ကြောက်ရွံ့နေတတ်သူ မဟုတ်ဘူး လေ။

ကနုတ်ခပ်အေးအေး ကြည့်နေဆဲမှာ သူက မျက်ခုံးရှုံ့ပြ၏။

နှုတ်ခမ်းချွန်ပြ၏။

ကျွတ် . . . ဘယ်လိုလူတုန်းကွာ။

သူမသည် မျက်နှာကို ဒီလောက် အမျိုးစုံအောင် လုပ်ပြတတ်သူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ့။

သူမပုံစံက လှတပတန့်။

မျက်နှာကလေးလည်း ရောင်စုံခြယ်ထားမည်။

ဆံပင်မှာ လည်း ဖဲကြိုးတွေ ကလစ်တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် အလှဆင်ထားမည်။

ပြီးတော့ . . .နားဆွဲလှလှ၊ လက်ကောက်လှလှ စသည် ဖြင့် ဖန်စီလေးတွေ ဝတ်ကာ မမမြမွေးလို ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေလျှင် ထားပါတော့။

ယောက်ျားလေးမို့ မျက်စိရှေ့မြင်နေရသည့် မိန်းကလေးကို စချင်၊ နောက်ချင် ကျီစယ်ချင်မှာ ပဲလေဟု တွေးလို့ ရဦးမည်။

ခုတော့ သူမမျက်နှာထားက တင်းလွန်း၊ စူပာလွန်းလို့ မာမိပင် မကြာခဏ သူမကို မျက်နှာ ထား ပြေလျော့ထားဖို့ သတိပေးရတဲ့ ဥစ္စာ။

စချင်စရာ လုံးဝမကောင်းသည့် သူမကို ဒီလူဘာကြောင့် ခုလိုလာပြောင်နေရတာလဲဟု သူမ ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားသည် ။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု . . .

သူပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ချာတိတ်ပေါက်စန အရွယ်မျိုးမဟုတ်ပါ။

အနည်းဆုံး မမမြမွေးကို အသက်ပိုင်းလောက်တော့ ရောက်နေမှာ
မူချ။

ဒူးမှာ ဆုပ်ဖြထားသလို အနားစတွေ ဖွာနေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
အင်္ကျီက လည်သာကုတ် လက်ပြတ်ကို ဝတ်ထားသည်။

ပြီးတော့ ထိုကုတ်အင်္ကျီက ရင်ဘတ်ပွင့်နေသေး၏။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ခါးပတ်နေရာက အနည်းငယ် လျော့နေလျက်
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေတတ်မည့်ပုံ ပေါ်သည်။

ဝမ်းဗိုက်က အနည်းငယ် ဆူဖြိုးနေတာမို့ ဘီရာဘူးတွေ
ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ဖောက်သောက် မျိုချထားပြီးပါလိမ့်ဟု
ကနုတ်စိတ်ထဲမှာ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ တွေးမိ၏။

မျက်ဝန်းအကြည့်ရဲတင်းပုံရော၊ ပြုံးစစနှုတ်ခမ်းရော
အလွန်မုန်းတီးစရာကောင်းနေလျက် သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ
ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ဘာမှန်းမသိပေ။

ဝင်လာကတည်းကလို မျက်နှာအမူအရာအတိုင်း တစ်စက်ကလေးမှ
အပိုးမကျိုးချေ။

ခဏတာ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ သူမကို မျက်စိမှ ဝိတ်ပြနေတာ
ဆယ့်ငါးခါလောက် ရှိတော့မည်။

ဘေးက ပါလာတဲ့ လူတွေက သူ့လောက်ဘယ်သူမှ
မပြောင်သော်လည်း ပြုံးစိစိဟန်မျိုးတော့ ဖြစ်နေကြသည်။

အပြုံးအရယ်နည်းသော

မျက်နှာထားတင်းတင်းကိုမှ

နှစ်သက်သဘောကျလေ့ရှိသော သူမ အဖို့ ထိုလူ့ပုံစံမှာ တော်တော်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကောင်းနေတော့သည်။ ။

လှိုင်းတွန့်နေသော ဆံပင်ရှည်တွေကို အနောက်လှန်ပြီးကာ ဇက်ပိုးနားမှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခပ်လျော့လျော့ စည်းနှောင်ထားပုံရသော သူ့မျက်နှာရှင်းရှင်းသည် ယောက်ျားပီသချင်သလိုလိုရှိပါ လျက် ဒီလို ပြုံးစပ်စပ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေတော့ နှမြောစရာပါပဲ။

ရဲတင်းစူးရှလှသော မျက်ဝန်းညိုများကို သူမအမြင်ကတ်လာရပြီမို့ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ် မိသည်။ ။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ။

“ချစ်စရာလေးကွ”

ဗဟု ဂံ လေသံမှာ ကို နှစ်လိုချိုးမြိန်ခြင်းတွေ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းနေသည်။ ။

“ကာလက်”က ချာတိတ်မလေး မမြင်အောင် မျက်နှာရှုံ့လိုက်ကာ . .

.

“လှလဲမလှပါဘူးကွာ၊ ဒီကြားထဲ စူပုပ်နေရသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ဗဟု ဂံ၊ မင်းပုံလဲ မင်းပြန်ကြည့်ဦး။ ဂေါ်ဇီလာပုံစံနဲ့ များ ၊ ညှပ်စိလေးကို သွားမှန်းနေတယ်”

“ဂါဏီ” အသားလွတ် နှိပ်ကွက်လိုက်ရာ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေက ခပ်တိုးတိုး ဝင်ဟားပေး သည်။ ။

သို့သော် ဗဟု ဂံက အပြုံးမပျက်ချေ။

“သူ့ပုံစံလေးကို ငါသဘောကျတယ်ကွ”

“သေလိုက်ကွာ၊ ဒီပုံလေးကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် မင်းလဲ သေတော့”

“ဟုတ်ပါကွာ မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ဆရာမကြီး ဂိုဏ်းမျိုးကွ၊
လူနဲ့ တောင် မလိုက်ပါဘူး”

“ဘာလဲကွ ရှစ်ခေါက်ချိုးဆိုတာ”

“မသိဘူးလေ မျက်နှာတင်းတာကို သူများ တွေ ပြောကြတာပဲ”

“မဆိုးဘူး အဲ့ဒီစကားလုံးလေး မိုက်တယ်။ ငါဒီတစ်ခါ
သီချင်းရေးရင် အဲ့ဒါလေး သတိ ထားထည့်စပ်ဦးမယ်”

“ကြောင်ပြန်ပြီ”

ဗဟု ဂံက အသံထွက်အောင်ရယ်မောလိုက်ကာ ကောင်မလေးကို
ငေးနေမိ၏။

“ဟေ့ကောင် ... တော်ရုံ ငမ်းစမ်းပါ”

ဗဟု ဂံသည် ကာလက်တို့ စကားကို ဂရုမစိုက်။

ကိုယ်ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတာပဲကွာ။

မဟုတ်ဘူး လား။

ကောင်မလေးက ဂါဏီတို့ ပြောသလိုပဲ မိန်းမချောလေး
တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။

အရပ်က ငါးပေတောင် ပြည့်ရဲ့ လားမသိ။
လူကပိန်သေးသေးဖြူနဲ့နဲ့လေး။ သည် ကြားထဲ
ရှုပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးဝတ်ထားတော့ ကလေးရုပ်တောင် မပျောက်ချင်။

နှုတ်ခမ်းထူလေး တင်းတင်းစေ့ထားပုံက ကြောက်ခမန်းလိလိ
မာနကြီးမည့်ပုံပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဗဟု ဂံ မျက်ဝန်းထဲ ဘာကဘယ်လို ချစ်စဖွယ်

ကောင်းနေသည် မသိချေ။

“တွေ့လား . .. ပဲလေးမှ တကယ့်ပဲလေးကွ၊ မျက်နှာထားကို ချီနေတာပဲ၊ လှများ လှရင် ဒီကောင်မလေး ခက်မယ်”

ကိုထွေးဆီကပါ ဝေဖန်သံ ထွက်လာသည် ။

မာန်စတစ်ယောက်သာ ခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသေးဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးအကဲခက်နေ သည် ။

သူ့အနေနှင့်ကတော့ ဗဟု ဂံနှင့် ငယ်ပေါင်းအရင်းအချာမို့ ဒီကောင်မိန်းကလေး လှလှတွေ့ရင် ပြုံးစိစိ ငေးကြည့်ရုံမကဘဲ မကြားတကြား စနောက်ကာ မျက်ခုံးလေး ပင့်ပြတာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနည်းဆုံး လုပ်တတ်သည် ဆိုတာ အကြောင်းသိလေ။

သူကတော့ ဗဟု ဂံမှာ မျက်နှာပြောင်ပြတတ်တာလေးကို သဘောအကျဆုံးဖြစ်တာမို့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါ။

“ဟေ့ကောင် မျက်လုံးကျွတ်ကျတော့မယ် သတိထား”

ဗဟု ဂံက ဟိုကလေးမလှမ်းကြည့်စေချင်လို့ ။

အရေးမစိုက်သလို မျက်လွှာလေးချနေတာကို အသည်းယားလွန်းလို့ ပါ။

ကနုတ်မှာ တော့ သူ့ရယ်သံအကျယ်ကြီးကို ကြားရတာ စိတ်ထဲအလိုလို ရှုံ့မဲ့ပြီးသားပါပဲ။

ဒီလို အော်ရယ်တတ်ပုံကြီးကို သူမ လုံးဝမကြိုက်ပါ။

သည် လူမှာ သူမမနှစ်သက်နိုင်သော အရာရာ တော်တော်များများကို စုဝေးပိုင်ဆိုင်နေ သလား။

စိတ်ထဲမှာ တော့ ကိုကိုကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးသတိရ၏။

ကိုကိုသာ သူမနံဘေးပါလာလျှင် ဒီလူ အခုလို နောက်ပြောင်ရဲမှာ မဟုတ်။

သူတို့ အုပ်စု တီးတိုးတီးတိုးနှင့် သူမအကြောင်းကို ကျိတ်ပြော ရယ်မောနေကြတာ သူမအတော်လေး ဒေါသဖြစ်လာရပြီ။

မမမြမွေးကလည်း ကြာလိုက်တာ။

မျက်စိရှေ့ရှိနေသော ပလက်စတိတ် ပိုက်တံလေးကို လိမ်ချိုးပစ်ရင်း သူမစိတ်အိုက်လာ သည် ။

“ဟား . . .ဟား ဒီကောင်ကသာ ဖြစ်နေတာ ဟိုက ရည်းစားကို စောင့်နေတာနေမှာ ”

“ဟုတ်တယ် ဂါဏီ ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ကြည့်ပါလား သူ့ရှေ့မှာ ကော်ဖီပန်းကန် တစ်စုံရှိနေတာ မတွေ့ဘူးလား”

ဟုတ်ပါရဲ့ ချာတိတ်မလေးမျက်နှာကိုသာ သတိလက်လွှတ်ငေးမောနေမိတာကြောင့် စောစော က သူမမြင်သော ကော်ဖီပန်းကန်ကို ခုမှ ကြည့်မိသည် ။

တစ်စုံတစ်ယောက် သောက်လက်စဆိုတာ အထင်အရှားပါပဲ။

ဗဟု ဂံမျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့။ သည် ကောင်တွေ သဘောကျပြီး ရယ်သံတခွီးခွီး ထွက်လာ ၏။

ဗဟု ဂံက ဟန်မပျက် ရောရယ်ရင်း . . .

“လုပ်မနေနဲ့ အဖော်ပါလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“မင်းတော့ ခေါင်းကွဲကိန်းမြင်တယ် ကိုယ့်လူ ကိုယ်တို့ တော့ လုံးဝ

မပါဘူးနော်။ ဒါပဲ”

အမှန်တော့ သူတို့ ပျော်လို့ ဗဟု ဂံကို စနေတာ။

သည် ကောင်က ဘယ်လောက်ပြောပြော မျက်နှာမပျက်တတ်
စိတ်မဆိုးတတ်ပေ။

အမြဲတမ်း ပေါ့ပါးရွှင်ပျနေတတ်တာ။

ဒီကောင့်နားရောက်လာလျှင် အလိုလိုရယ်ရပြီသာမှတ်။

မျက်နှာပိုးမသေဘဲ အပြောင်အပြတ် ပြောတတ်
လုပ်တတ်လွန်းတော့ သူ့ကြည့်ပြီး ဟားနေရတာပေါ့။

ဗဟု ဂံက ဘေးမှ ဝိုင်းပြောနေသံတွေကို နားမဝင်ပေ။

ဘာလို့ မှန်းမသိ။ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် သူ့ကို
အရေးမစိုက်သလို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားသော ထိုကလေးမကို
သူနှစ်သက်မိသည် ။

မိန်းကလေးတွေတိုင်း စနောက်။ ပြောင်ပြ မျက်စိမှ ဝတ်ပြမိတာ
မှန်ပေမယ့် ဒီချာတိတ်မလေး ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိတာ တကယ်ပါ။

ယုံချင်မှ လည်း ယုံပေါ့။

ဘုကျကျ တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်ပုံလေးက ကလေးဆန်လှတာမို့
သူအရမ်းစွဲမက်သွားရပြီ။

အထူးသဖြင့် ခုနက သူ့ကို မသိမသာ
မျက်စောင်းရွယ်လိုက်ပုံကလေးကို သူတစ်ထိုင်တည်း
ချစ်သွားမိတော့တာ။

“ဟေ့ . . .ဒီဘက်ကို နည်းနည်းလောက် ကြည့်စမ်းပါ”

ဟင် . . .ဒါ သူမကို ပြောနေတာပဲ။

ကနုတ်သည် ဇွတ်ပင် မကြားယောင်ဆောင်နေရတာ
နှုတ်ခမ်းလေးက ထော်နေအောင် စူလာရတော့၏။

“မင်းက လွန်တာကိုးကွ၊ ဘယ်ကြည့်ရဲမလဲ”

“ဖိုဘီကိတ်ရယ်၊ ချစ်စရာကောင်းလို့ ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုမိုကိုပါ”

“လေဒီယိုင်ယာနာပါကွာ၊ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းလိုက်ရင် အတိအကျ
ဒိုင်ယာနာပဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ကာလက် လျှောက်အော်မနေနဲ့ ၊ ကြားသွားရင်
ငါတို့ ပါ တစ်မျိုးထင်မှာ ”

“အောင်မာ . . . အခုမှ . . .”

တစ်ယောက်က စကားသံ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်
အသံတိတ်ဆဲလိုက်ဟန်တူ၏။

ရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။

ကနုတ်သည် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အပြင်ထွက်နေတော့ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

နားညည်း လာပြီ အဟုတ်ပဲ။

လွတ်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်နေတုန်းမှာ ပဲ
မမမြမွေးလှစ်ခနဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

သူမက အပြစ်တင် ရေရွတ်ဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်လိုက်စဉ် -

“ဟင် ... ဆရာကိုမာန်”

ဆိုင်ထဲကို မြွေ့ဝင်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်ကတည်းက
အသံတိတ်သွားသော ကာလက်တို့ သည် ဟိုကလေးမစားပွဲကို
တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာတာမြင်တော့ ပိုမျက်လုံးပြူးသွားရ
သည်။

ခုတော့ မြွေ့က တွေ့လေပြီ။

“ဪ ... မြွေ့ပါလား၊ မတွေ့တာကြာပြီဗျာ နော်”

လူငယ်တေးရေးဆရာ “မာန်စ”ကို မြွေ့က
လေးစားခင်မင်ပြီးသားမို့ ...။

“မြွေ့ အန်တီနဲ့ မြစ်ကြီးနား ပါသွားလို့ လေ သုံးရက်နေ့ကမှ
ပြန်ရောက်တာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ကိုမာန်တို့ ရော အခုဘာ အစီအစဉ်တွေရှိလဲ”

“ဒီလိုပါပဲပေါ့ဗျာ၊ မြွေ့ရော စီးရီးစ်မလုပ်ဖြစ်သေးဘူးလား”

“အင်း . .. အဲ့ဒါပြောချင်နေတာ နောက်မှ ဆရာစီ
မြွေ့လာခဲ့ဦးမယ်”

မာန်စက အေးအေးဆေးဆေး ပြောဆိုနေသော်လည်း သူတို့
မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိကြ၏။

မြွေ့နှင့်အတူ ပါလာဟန်ရှိသော ချာတိတ်မကို အားတုံအားနာ
ဖြစ်သွားရသည် မဟုတ်လား။

ဗဟု ဂံတစ်ယောက်သာ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲဘဲ

ပြီးစိစိလုပ်နေနိုင်တုန်း။

သူတို့ အုပ်စု ကနုတ်ဘက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ရှိနေတာ သတိထားမိတော့ မြဲမွေးက . . .

“ဒါ . . . မြဲမွေးညီမလေးလေ၊ ကနုတ်ပန်းလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟာ . . . မြဲမွေးညီမဟုတ်လား၊ လုံးဝမသိပါဘူးဗျာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါလား”

မာန်စက ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ပြောပေးလို့ တော်ပါသေးတယ်ဟု အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရ၏။

ဒါပေမယ့် ကနုတ်ပန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အားနာပါးနာနှင့်မို့ သိပ်မကြည့်ရဲတော့ပေ။

“သူက သူ့ကျောင်းစာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလောက်ပဲ ခင်တာ၊ အိမ်ထဲအနေများ လို့ ပါ၊ အရင်ကဆို အန်တီလေးပဲ မြဲမွေးနောက်ကို လိုက်ပေးနေတာ မဟုတ်လား၊ သူက အိမ်မှာ ကလေး ကိုမာန်ရဲ့ ၊ မြဲမွေးအလုပ်ကိစ္စတွေ သူလုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးလေ”

“ဪ . . . ဪ”

ကနုတ်က သူ့အကြောင်းပြောနေတာ မဟုတ်သလိုပဲ ခပ်တည်တည်။

မြဲမွေးကို ပြန်ရအောင်ဟု ပင် အမူအရာနှင့် ပြနေပြီ။

“ကနုတ်လေး၊ သူတို့ က ပရင့်စ်စတူဒီယိုကလေး ကိုမာန်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့ က လူငယ်ဆိုတော့လဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တာပါ။ သူက ကာလက်၊ ဒီကောင်က ဂါဏီ၊

ဟိုဘက်က ကိုထွေးတဲ့ ၊ သူကတော့ (. . .)မှာ တစ်ခါတစ်လေ
ဒရမ်ဝင်တီးတဲ့ ဗဟု ဂံပါ”

ကနုတ်သည် ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုသော်လည်း ဗဟု ဂံကို
အပြီးတစ်ပွင့်တောင် မခြွေ။

ကောင်းသည် ။

သည် ကောင်သူ့အပြစ်နှင့် သူခံပါစေ။

“ကိုမာန်၊ မြွေ့တို့ အိမ်လဲ အားတဲ့ အခါ ဝင်ခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါမယ်”

“ဒါဆို မြွေ့တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ကနုတ်တို့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ဒီကောင်တွေဆီမှ ...

“အားနာစရာကြီးကွာ”

ဟု အောင့်သက်သက် အသံထွက်လာသည် ။

ဗဟု ဂံက အခုထက်ထိ နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့မရသေးပါ။

မွေးပွလွယ်အိတ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ကာ
သူ့ရှေ့ပျောက်ကွယ်သွားသော ကောင်မလေး က သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင်
စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ။

ရင်ထဲမှာ မခုန်စဖူး၊ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လျှက်။

သည် အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောရလျှင် သည် ကောင်တွေ ဝိုင်းဟားမှာ
သေချာမှာ မို့ မပြောတော့ ပါ။

သည် ကောင်တွေ မြွေ့ကို မျက်နှာပူသွားပေမယ့် ဗဟု ဂံကတော့
ပိုတောင် ဝမ်းသာသေး သည် ။

ကိုယ်စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘာမှ
အဆက်အစပ်မရှိဘဲ လမ်းစပျောက် နေတာနှင့်စာလျှင် သည်
အခြေအနေဟာ အဆတစ်ရာသာတာပဲ။

သူမနှင့် နီးစပ်ပတ်သက်ဖို့ လမ်းစကို မရှာဖွေရသေးခင်
လွယ်လွယ်ကူကူ ဘွားခနဲ လာတွေ့တာ သူ့ကုသိုလ်ကောင်းလို့ သာပေါ့။

သူ့အတွက် နိမိတ်ကောင်းသည့် လက္ခဏာတစ်ခုလို့ လည်း
ဆိုနိုင်သည် ။

တွေးရင်းက ဗဟု ဂံ ရင်ထဲ လှိုက်ခဲကျိတ်ပျော်သည် ။

မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ကလေးမ။

ဗဟု ဂံ စိတ်ထဲက ဖွဖွရေရွတ်မိသည် ။

*

ကနုတ်သည် ရေကိုအကြာကြီး စိမ်ချိုးပြီးနောက် စိတ်ကူးပေါက်ကာ
ရှင်မတောင် သနပ်ခါး ကို မျက်နှာပေါ် ထူထူကြီး လိမ်း လိုက်လေသည်
။

မှန်ထဲ လှမ်းကြည့်တော့ ပါးနှစ်ဖက်အပြည့် ပါးကွက်ကြီးနှင့်မို့
မျက်နှာက ရယ်စရာ။

မျက်ခုံးက သနပ်ခါးမှုန့်တွေကို သွားပွတ်တံဖြင့်
ခြစ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကိုတော့ သူမကသည် အတိုင်း
ထားလိုက်သည် ။ ထူပြည့်သော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ သနပ်ခါးတွေဖြင့်

အရောင်ဖျော့နေသည်။ ။

အရောင်ရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး မွေးမွေးလေးကို နှုတ်ခမ်းပေါ်
မထင်တထင့် ပါးပါးလေး ဆိုးရတာကို သူမဝါသနာပါပေမယ့်
ဒီညနေမှာ တော့ သနပ်ခါးထူကြီးနှင့်မို့ မဆိုးဖြစ်တော့ချေ။

စပန့်သား ဘလောက်စ်အင်္ကျီနှင့် ရုပ်ထဘီလေးက စိတ်တွေကို
ပိုမိုပေါ့ပါးအေးမြနေစေသည်။ ။

အခန်းတံခါးကို အသာလေးလှည့်ဖွင့်ပြီး
သူမဧည့်ခန်းထဲထွက်လာသည်။ ။

မမမြမွေးက ဒရင်းဘက်ခံပေါ် လှဲကာ လက်ထဲတွင်
ရီမုကွန်ထရိုးလေး ကိုင်လျက် နိုင်ငံခြားခွေကြည့်နေသည်။ ။

စားပွဲပေါ်တွင် လှမ်းကြည့်တော့ မနေ့က ထိုးစိုက်ထားသည့်
ရေမွှေးနှင်းဆီ ပန်းရောင်လေးတွေက ပန်းအိုးထဲမှာ
ခပ်ငိုက်ငိုက်ဖြစ်ချင်နေပြီ။

သို့ပေမယ့် ကနုတ်က ပန်းအိုးထက် စောစောက သူမ ရေမချိုးခင်
စားပွဲပေါ် ရှုပ်ပွအောင် ထားပစ်ခဲ့သည့် ကတ်ကြေးကော်ဘူးနှင့်
စက္ကူစတွေကိုပဲ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားတာမို့ ထိုနေရာကို လှစ်ခနဲ
ရောက်သွားရကာ ကြမ်းပေါ်တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလျက် ကတ်ကြေးကို
ဆွဲကာ စက္ကူညှပ်နေလိုက်တော့ သည်။ ။

အရုပ်ကလေးတွေ တံခွန်ကုက္ကားလေးတွေ ညှပ်ရတာကို
ငယ်ကတည်းက သူမစွဲလမ်းသည်။ ။ အပျင်းပြေ ဆော့ကစားတတ်သည်
။

အ ဝ မ ျမ ၂၁ တီဗွီဂိမ်းဆိုလည်း သူမတစ်ယောက်တည်းပဲ

ဝါသနာပါသည်။ ။

မမမြမွေးက မြူးဇစ်ခွေကြည့်ဖို့ လောက်ပဲ ဖြစ်တာ၊ ရုပ်ရှင်တောင် သိပ်မကြည့်ပေ။

သူမတို့ မိသားစု ဖွဲ့စည်းပုံက ရှင်းပါသည်။ ။

ဒယ်ဒီ မာမီရယ်၊ မမမြမွေးရယ် သူမရယ်
လေးယောက်တည်းသာရှိတာ။

အစကတော့ မာမီညီမ အန်တီချိုလေးပါ အိမ်မှာ ရှိသည်။ ။

အသက်လေးဆယ်နီးပါးအထိ အပျိုကြီးလုပ် လာပြီး
ဟိုတစ်လောကမှ အိမ်ထောင်ပြုကာ သူ့အမျိုးသားနှင့်အတူ
မြစ်ကြီးနားသို့ ပါသွားတော့တာ။

အန်တီလေးမရှိတော့ သူမတို့ ညီအစ်မ မနေတတ်သလိုကြီး
ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ ။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီက ယခုအရွယ်အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အလွန်ဖေးမ ကြင်နာမှု ရှိကြ သည်။ ။

ယခုလည်း ရွှေတိဂုံဘုရားအတူတက်ဖို့ သွားကြ၏။

အိမ်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကကောင်မလေးပဲ ကျန်ရစ်သည်
။

ကနုတ်သည် စက္ကူကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်လိုက်၊ ဟိုဘက်ခေါက်ချိုး
သည် ဘက်ခေါက်ချိုး လုပ်လိုက်နှင့် လိုရာအရပ်ဖြစ်ဖို့
အာရုံရောက်နေဆဲ အိမ်ရှေ့မှ ဘဲလံသံမြည်လာ၏။

သူမသမင်လည်ပြန်

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီဖြူနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ခြင်တံခါးမှ တစ်ဆင့်
တွေ့ရတာမို့ မျက်နှာလေး အစွမ်းကုန် ပြုံးကာ ဖျတ်ခနဲ
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

“ကိုကိုလာတာ”

နှုတ်ကပါ တစ်ခွန်းကြေညာရင်း တံခါးပြေးဖွင့်သည်။ ။

“ကိုကိုသည် ညနေ မလာတော့ဘူးလို့ တောင် ကနုတ်က
ထင်နေတာ”

သူမက တွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

“စိတ်ကောက်မစေပါနဲ့ ကလေးမရယ်၊
ကိုယ့်အိမ်တောင်မဝင်ရသေးဘူး၊ သင်တန်းကနေ တန်းလာတာ၊ ဒီမှာ
ခင်ဗျားလေးဖို့ တွေ့လား၊ ရော့ . . .”

ကိုကိုက ကျွတ်ကျွတ်အိတ် တစ်အိတ်ကို သူမလက်ထဲ
ထည့်ပေးသည်။ ။

အထုပ်ကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘာလဲဆိုတာ သူမသိပြီ။

“ဟေး . . . မိုက်တယ် အတော်ပဲ၊ ကနုတ်ဖိုက်ဆာနေတာ”

“ဆာမှာ ပေါ့ ထမင်းမှ ကောင်းကောင်း မစားဘဲ”

“ထမင်းမှ မကြိုက်ဘဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ မုန့်ပဲသရေစာပဲ ကြိုက်တော့ ခုလို
ပိန်သေးလေးဖြစ်နေတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမပါးကို လှစ်ခနဲ ဖွဖွဆွဲလိမ်ပြီးမှ မမမြွေးကို
သူမြင်သွားသည်။ ။

ကိုကိုက ကနုတ်ကို မျက်လုံးနှစ်ဖက် ပင့်တင်ပြီးမှ အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လာသည်။ ။

သူမတို့ အိမ်က ကိုကိုအတွက် မစိမ်းကားပါ။

တစ်လမ်းတည်း နေကြသူချင်းလည်း ဖြစ်။
စတိတ်ကျောင်းကတည်းက ခင်မင်နေခဲ့တာ လည်း ဖြစ်ဆိုတော့
တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် သွားလာဝင်ထွက်နေကျပါပဲ။

ကိုကိုတို့ အိမ်သည် လည်း သူမအတွက် မစိမ်းပါ။ ပြီးတော့
ကိုကိုမိဘ ကိုကိုအစ်မကအစ သူမကို ချစ်ခင်ပါသည်။ ။

“မမြမွေး ကိုကိုဘဲကင်ဝယ်လာတယ်၊ စားမလား”

သူမ လှမ်းမေးတော့ မမတစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ
ခေါင်းပါခါရင်း...

“ကနုတ်တို့ ပဲ စားပါ၊ မမမဆာဘူး”

ဖြေပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းကို မျက်နှာပြန်လှည့်သွားသည်။ ။

ကိုကိုက နီးရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း -

“ဒါတွေ ဆော့ထားပြန်ပြီလား၊ ကလေးကျနေတာပဲကွာ”

သူမဖွထားသည့် စက္ကူစလေးတွေကို ကောက်သိမ်းပေးရင်း ကိုကို
နာခေါင်းရှုံ့၏။

သူမက ဟင်းခနဲ တစ်ချက်ရယ်လျက်က ခဏနော်ဟု လက်ပြကာ
မီးဖိုခန်းဘက် ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ။

ချက်ချင်းလိုပဲ ချိုချဉ်ရည်ပန်းကန် ဘဲကင်ပန်းကန်နှင့်
ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

ပြီးတော့ နိုင်ထိုဘေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်၏။

နိုင်ထီက ကနုတ်ကို ချစ်စနိုးပြုံးကြည့်နေသည် ။

သူမက ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေအောက်မှာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်မနေဘဲ
ဘဲကင်တစ်ဖပ်ကို အချဉ်နှင့် တို့ ကာ အားပါးတရ ဝါးနေလိုက်၏။

ဘဲကင်က သူမကို ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းရေး သင်္ကေတလည်း ဖြစ်သည်
။

ထမင်းဆို ဘယ်တော့မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားတတ်သော
သူမက ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ကုန်အောင်တော့စားနိုင်ပါသည် ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမအကြိုက်ဆုံး အစားအစာလေ။

ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းမဖော်တမ်း ဝါးနေပုံက ချစ်စရာ။

သူမကလေးကို နိုင်ထီချစ်ရတာလည်း အဲ့ဒါကြောင့်ပါ။

လုံးဝ ဟန်မဆောင်တတ်လို့ ။

သူမြင်ဖူးသော တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်။

တကယ်လည်း ချစ်သူချင်းတွေမှာ ဟန်ဆောင်မှုတွေမှ
မလိုအပ်ဘဲလေ။

“ကိုကို စားကြည့်ပါလား၊ ဒီနေ့ အရမ်းကောင်းတယ် မွေးပြီး
ကြွပ်နေတာပဲ လုံးဝ မညှီဘူး”

“ကနုတ်လေးပဲ စားပါ”

“မကုန်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟား . . .ဟား မကုန်တာများ နှမြောနေသေးလား”

ကိုကိုက မိန်းမတွေ နှမြောစိတ် ကြီးတတ်ပုံကို
အမြဲရယ်မောနေကျမို့ သူမက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ပန်းကန်တွေ
ပြန်သိမ်းလာလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ကိုကိုနံဘေး ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုကိုက
သူမပါးလေးကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက် တို့ ကာ ...

“ဒီနေ့ အပြင်သွားချင်သေးလား”

“သူဖြင့် ခုထက်ထိ အိမ်တောင်မပြန်ခဲ့ရသေးဘူးဆို”

“အင်းလေ . . .ကနုတ် သွားချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကို အိမ်ပြန်ရေချိုး၊
ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်ခဲ့မှာ ပေါ့”

“ဪ . . . အဲ့ဒါဆို ဘယ်အချိန် ရောက်သွားမလဲ၊ ညကြီးမိုးချုပ်
မသွားချင်ပါဘူး”

“ခက်တာပဲကွာ၊ ကိုကိုကလဲ အဲ့ဒီအချိန်ပဲ အားတာ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာ ပဲ ခဏစကားပြောကြမယ်လေ”

“စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“အင်းပါ”

သူမက ကိုကိုကို သနားသဖြင့် နားပူနားဆာ မလုပ်ရက်တော့ပါ။

သူမလက်ဖျားလေးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သူမက
အခြားလက်ဖြင့် ကိုကို လက်ဖမိုးအပေါ် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

ကိုကိုကို ချစ်တော့လည်း ကနုတ်နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့လေ။

တကယ်ဆို နိုင်ငံထိက လူချောတစ်ယောက်ပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းမှာ စာတတ်သည် ။

ပြုမူပြောဆိုပုံ နေထိုင်သွားလာလှုပ်ရှားပုံ အားလုံးပြောစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိအောင် ယဉ်ကျေး အဆင့်အတန်းမြင့်လှပါသည် ။

ကြွေရောင်တောက်နေသော ဖြူဆွတ်ဆွတ် အင်္ကျီများကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သလို သူ့စိတ် ကလည်း သန့်ရှင်းလွန်း၏။

နက်မှောင်တိုက်ပဲနေသော ဆံပင်တွေကို ဆီမွှေးခပ်ပါးပါးလိမ်းကာ ဘီးရာထင်အောင် ဖိးထားတတ်တာမို့ သူ၏ ဥပမိရုပ်ချောချောက ရှင်းလင်းပေါ်လွင်လို့ နေသည် ။

နဗူးကျယ်ကျယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် စူးရှနက်မှောင်သော မျက်ဝန်းလှလှများကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်၏။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်နေဟန်ထား ကျစ်လစ်ဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ထီသည် သူမလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ချစ်သူဖြစ်နေတာဟာ ဘုရားပေးထားသော ဆုလဒ်ပါဟု ဘေးလူတွေ အမြဲပြောကြသည် ။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုနှင့် အပြင်အတူတူ သွားရမည်ဆိုလျှင် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြိုးစား အလှပြင်ရပါ၏။

သို့သော် ကိုကိုကိုဖြင့် မမီနိုင်ပါ။

ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ပြောတာမဟုတ်။ ကိုကိုပုံစံလေးက ကြည့်လိုက်တာနှင့် ပညာတတ် တစ်ယောက်ပုံပေါ်လွင်နေသည် ။ မျက်လုံးတွေကလည်း နူးညံ့နွေးထွေးစွာ။ သူတစ်ပါးအပေါ် ကြင်နာတဲ့ညာတတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားစရာမရှိပါ။

သို့ပေမယ့် ကျေနပ်စရာ ကောင်းတာတစ်ခုကတော့ ကိုကိုသည်

ကနုတ်မှ လွဲ၍ တခြားမိန်းကလေးများကို
စိတ်ဝင်တစားစေ့စေ့မကြည့်တတ်တာပါဘဲ။

ကနုတ်က ကိုကိုအရည်အချင်းများကို လေးစားအားကျသလို
ကိုကိုကိုလည်း နှစ်သက် မက်မောလှပါသည်။ ။

သူမချစ်သူ အရွေးတော်ကြောင်း နံဘေးကလူတွေ
ဝိုင်းဝန်းချီးမွမ်းကြသလိုဘဲ။ သူမကလည်း သူမကိုသူမ ကျိတ်ပြီး
ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ။

သူမချစ်သူဟာ သူမကို ဂုဏ်တတ်စေတဲ့
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကို ဘယ်သူငြင်းနိုင်မှာ လဲ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတွေသင်ယူလာသည်။ ။

ဒီမှာ သူများ တွေ “ကွန်ပျူတာ . . .ကွန်ပျူတာ”ဟု အရေးတကြီး
ထ အေ ဂ်နေ ခ ပြန် မှာ ကိုကိုက သူ့ဆရာတစ်ယောက်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကွန်ပျူတာသင်တန်းခန်းမကြီးကို
ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ကိုကိုသင်တန်းက နာမည်ပင်ကြီးနေပြီ။

သင်တန်းခွဲတွေ ထပ်တိုးချဲ့ဖို့ လည်း စီစဉ်နေပြီတဲ့။ ။

ထို့အတွက် ကိုကိုက မပြတ်ကြိုးစားနေတာမို့
ချစ်သူလေးအတွက်ပင် အချိန်အများကြီး မပေးနိုင်ပေ။

လူတစ်ယောက်သည် တစ်ခုခုကို စူးစူးနစ်နစ် ကြိုးစားပြီဆိုလျှင်

သူ့ကိုနားလည်ခွင့်လွှတ်ပေး သည့် လူတစ်ယောက်တော့ အနားမှာ ရှိသင့်သည် လေ။

အဲဒီလူဟာ ကနုတ်ဖြစ်သည် ဆိုပါတော့။

အချိန်ရလျှင် စက္ကူရုပ်တွေညှပ်ကာ ဆော့ကစားနေတတ်သော တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းတံခါး ပိတ်ကာ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်စနစ်ပုဒ်ကို စိတ်ရှည်ရှည် ရေးစပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်အသံနေ အသံထားနှင့် ဖတ်ကာ ကျိတ်ရယ်နေတတ်သော ကောင်ကလေးတွေ သူမကို လာကြည့်လျှင် ခပ်ထန်ထန် ပြန်လည် စိုက်ကြည့်ပေးတတ်သော မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတန်းမှ ဖြူဖြူသေးသေး ပိန်ညှပ်ညှပ်နှင့် ငုံးဥပုံမျက်နှာ ဥဥလေးကို ပိုင်ဆိုင်သော မိန်းမငယ်လေးသည် သူ့ချစ်သူစိတ်ဝင်စားသော ကွန်ပျူတာ စက်များ အကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ပေ။

သို့ပေမယ့်	ကနုတ်ပန်းသည်	ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းကျောင်းကြီးတစ်ခုမှ		နာမည်ကျော်
ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော	နိုင်ထီနှင့်	အမှန်တကယ်
ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက်ရှိပါသည် ။		

သူတို့ နှစ်ဦး၏ ချစ်သူသက်တမ်းမှာ ငါးနှစ်ခန့်ပင်ရှိခဲ့ချေပြီ။

*

“သားငယ်ရေ သားငယ်သူငယ်ချင်းတွေ လာတယ်ဟေ့”

မမညိုက ဗဟု ဂံကို လှမ်းအော်သတင်းပေး၏။

ကာလက်မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည် ။

အသားညိုညို ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် အရပ်မနိမ့်မမြင့်

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဘီးစပတ် ပတ်ထား သည့်ကျောင်းဆရာမက
သူ့မောင်ကိုများ ကလေးပေါက်စန မှတ်နေသလား မသိ။

ဆင်ပေါက်ကို ခေါ်တာများ သားငယ်။ သားငယ်နှင့်။

ထွက်လာသည့် ကောင်ကို မြင်ရလျှင်တော့ ထိုအခေါ်အဝေါ်က
အတော်ရယ်စရာ ကောင်းသွားသည် ။

ကာလက်တို့ က တစ်ခါတစ်ရံ ဗဟု ဂံကို ဆင်ပေါက် ဒါမှ မဟုတ်
ဂေါ်ဇီလာဟု ခေါ်နေကျ။

သို့မဟုတ် အိမ်ထောင်စုကလေးဖြစ်နေပုံက မတန်မရာ၊
မနာလိုချင်စရာကောင်းလေစွ။

အမေရော အစ်မရော ဒီကောင့်ကိုအသေချစ်ကြတာ။

ဗဟု ဂံ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မဆို။

အိမ်ထောင်စုက အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်းကို အပိုင်စားယူထားလျက်
သူငယ်ချင်းတွေ တရုံးရုံးနှင့် ညသန်းခေါင်ထိ စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့်
ဂီတာတီးကြ။ သီချင်းဆိုကြ၊ ကြိုက်သလိုပျော်ပျောက် နေခွင့်ရထားသူ။

အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်း သူပူပန်စရာမလို။

သူ့အဖေ ထားခဲ့သော လုပ်ငန်းများ စွာကို
ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်တပ် မှန်ထူထူကြီးနှင့် အင်မတန် ချောမောကာ
စကားလွန်ချိုသော သူ့အမေက အစစဦးဆောင်ခန့်ခွဲ စီမံနိုင်လေသည် ။

“မမ ကျောင်းသွားမလို့ လား”

ကာလက်က ဗဟု ဂံအစ်မကို နှုတ်ဆက်သည် ။

“အေးကွယ် . . . သားငယ်တော့ အိပ်ပျော်နေသလား မသိပါဘူး၊

မင်းတို့ ပဲ ဝင်ကြည့်တော့”

ကာလက်သည် မမညိုမမြင်အောင် ပခုံးကို တွန့်လိုက်ကာ မာန်စရှေ့ကနေ အခန်းထဲဝင် သွားသည်။ ။

သူမ မပြောလည်း ဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကြီးက ဗဟု ဂံအခန်းထဲ စွပ်ခဲဝင်ထွက်နေကျ ပါ။

သူ့မောင်စီလာနေကျ သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ဖြင့် တစ်စက်မှ အထင်ကြီးပုံမရပေ။

ဒါကို ကာလက်တို့ က တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်မောချင်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မထိတထိ စချင်စိတ်ပေါက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ အပြင်ကနေ မင်းအစ်မဒီလောက်အော်နေတာ မကြားဘူးလား”

ခုတင်ပေါ် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်ကို ကျောမှီကာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ငြိမ်နေသော ဗဟု ဂံကို မြင်တော့ ကာလက်အနားတိုးသွားကာ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်သည်။ ။

ဗဟု ဂံက လှုပ်တောင်မလှုပ်။

မာန်စကတော့ ဗဟု ဂံအခန်းထဲက ကျွန်းစားပွဲပေါ်မှ အသင့်ရှိနေသည့် ငါးသုံးလုံး စီးကရက် ဘူးစီ အရင်ဦးဆုံး လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ။

“ဟိုက ပြောသွားတယ်။ သားငယ်လေး အိပ်နေတယ် ထင်တယ်တဲ့။ ။ မင်းတို့ ဝင်ကြည့်တဲ့ . . . ကျွတ် . . . သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လောက်အသက်ကြီးနေတယ် ထင်သလဲမသိဘူး၊ ပြောပုံကိုက ဟေ့ကောင် . . . နောက်တစ်ခါ မင်းအစ်မကို မှာ ထားစမ်း ငါ့ကို

ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံလို့ ကြားလား”

သူ့အစ်မကို သူများ တွေလို မတွန့်တိုတတ်သည့် ဗဟု ဂံကို
ကာလက်က ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြောကာ မွေ့ရာပေါ် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချသည်
။

ဗဟု ဂံက ခုထိငြိမ်သက်နေတုန်း။

ကာလက်စကားတွေ နားထဲရောက်ပုံမရ။

ရောက်လည်း ပဲ ဒီကောင်အရေးစိုက်နေမှာ မဟုတ်။

“မင်းတို့ မမညိုကွယ်ရာရောက်ရင် ပွစိပွစိ လာမလုပ်နဲ့ ၊ ကြိုက်ရင်
သူ့သွားပြော ဒါပဲ”

ဟု ဆိုတတ်သည့်ကောင်။

“ရအောင်ပိုးနိုင်ရင် မင်းတို့ ကို ပန်းကုံးတောင် စွပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊
ဟား . . .ဟား၊ သူက အပျိုကြီး ဝါဒီကွ သိလား။
မယ်သီလရှင်ဝတ်မသွားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရတာ။ ဟား . . .ဟား”

ဟု ကိုယ်တိုင် ရယ်မောနောက်ပြောင်တတ်သည့်သူမို့ ဗဟု ဂံကို
လုံးဝမကြောက်ပေမယ့် မမညိုရှေ့ရောက်ပြီဆိုသည် ကောင်တွေ
အလိုလို နှုတ်ပိတ်လျက် ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေးဖြစ်သွားကြ တာပါပဲ။

အမှန်တော့ အေးစက်တင်းမာနေသည့်
ထိုအမျိုးသမီးမျက်ဝန်းတွေဟာ အချစ်ကို လွယ်လွယ်
ခံစားတတ်မည့်ပုံမရဘူးဆိုတာ သူတို့ လည်း သိပြီးသားပါ။

သို့သော် ယောက်ျားလေးတို့ ထုံးစံပဲလို့ ပြောရမလား။
ပါးစပ်ကတော့ ဗလွတ်ရွတ်တ ပြောစမြဲ။

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီကောင့်ဒီခိုင်းက”

ကာလက်သည် စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား ဗဟု
ဂံဖတ်နေသည့်ထိုင်းသီချင်းစာအုပ်ကို ဆက်ခနဲလုယူလိုက်တော့၏။

“ဒီမှာ ကြည့်နေတာကွ”

ဗဟု ဂံ နှုတ်ခမ်းလေးသည် ပြုံးစိစိ။

မာန်စပါ စိတ်ဝင်စားသွားရကာ ဘာသီချင်းလဲဟု လာငုံကြည့်သည်

။

စာမျက်နှာမှာ သီချင်းတစ်ဝက်၊ တခြားတစွန်းမှာ ဆိုသူ၏ ရုပ်ပုံ။

“စာသားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီပုံလေးကိုကြည့်နေတာကွ”

ဗဟု ဂံစကားကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ရာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘေးတိုက် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေပုံဖြစ်သည် ။

အင်္ကျီအနက်လေးနှင့်မို့ ကျောပြင်လေးတွေ ပခုံးသားလေးတွေ
ဝင်းမွတ်ပြေချောနေပုံရကာ ဓာတ်ပုံ၌ပင် အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ
သတိပြုလိုက်မိသည် ။

“သူ့ဆံပင်တွေ ကျနေပုံက ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ”

ဗဟု ဂံအမေးကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ခေါင်းမောလာရကာ
မာန်စက ချက်ချင်း သဘောမပေါက်ပေမယ့် ကာလက်က ...

“ကနုတ်ပန်းလား”

ဗဟု ဂံဆတ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တော့ သူ့ရှုံ့မဲ့သွားကာ ...

“တခြားစီပဲ၊ ဒါလေးက မိုက်တယ်”

“ငါ သူ့ကို သတိရနေတာ”

“သေလိုက်၊ ဟိုနေ့က ရောဂါခုထိမပျောက်သေးဘူးလား”

“ရောဂါ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီထဲမှာ ခံစားနေရတာ”

ဗဟု ဂံက မင်းသားတစ်ယောက်အိုက်တင်မျိုးဖြင့်
ရင်ဘတ်နှလုံးသားနေရာကို လက်နှင့် ဟန်ပါပါ ညွှန်ပြရာ ကာလက်က
သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပြီး အော်ရယ်လိုက်သည်။ ။

ဗဟု ဂံက လဲပြုမသွားအောင် လက်ထောက်ပြီး ထိန်းလိုက်ရာ
မာန်စကို လာတွန်းလိုက်မိ၏။

“ဟာ . . .မင်း စီးကရက်ပြာတွေကျပြီ”

ကာလက်က သူ့ပေါ်ကျလာသော ပြာမှုန်တွေကို
လက်နှင့်ခါထုတ်တော့ မာန်စက ဆောရီးဟု ဆိုရင်း
ရယ်လိုက်တော့သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် . . .မာန်၊ မင်းဘယ်တော့ မြွေ့အိမ်သွားမှာ လဲ
လုပ်လေကွာ”

ဗဟု ဂံက အသည်းအသန်ပုံစံဖြင့် မာန်စထံလှမ်းမေးသည်။ ။

မာန်စက သူတို့ အုပ်စုမှာ အတည်ဆုံးမို့ နောက်ပြောင်မနေဘဲ . . .

“သွားတော့ သွားရမယ်ကွ၊ သူ့စီးရီးစ်ကိစ္စကို အော်ဒီနဲ့
တိုင်ပင်နေတယ်၊ ငါ့ကို တစ်ခွေလုံး ရေးဖို့ အပ်မယ်လို့ မနေ့က
ကိုအော်ဒီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟာ . . . မင်း အိုကေပြီပေါ့”

ကာလက်က ဗဟု ဂံကိုယ်စား ဝင်ပြောပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

ဗဟု ဂံရင်ထဲ လုပ်ခနဲ ကြည်နူးစိတ်ဝင်၏။

သည် ချာတိတ်မလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် နှလုံးသားဆန္ဒတွေက သူထင်တာထက် ရှေ့ကို ရောက်ရောက်နေတတ်သည် ။

ဘာကြောင့်လဲကွာ၊ ဘာကြောင့်လဲ။

တစ်ခါမှ လည်း မကြုံဖူးဘူး။

မျက်နှာကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးဖိုးဖိုးဖြစ်နေသော်လည်း ဗဟု ဂံနည်းနည်းတော့ ရှက်သည် ။

ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားဘူးဘဲ ခုတစ်ခါမှ အရေးတကြီး တောင့်တလာတဲ့ အရာကို ဘာလို့ အမည်တပ်ရမလဲ။

“မင်းသွားရင် ငါ့ကိုခေါ်ကွာ ... မာန်”

“အေးပါကွာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက မြွေ့အိမ်သွားတော့ ဘာများ အကြောင်းထူးစရာရှိလို့ လဲ”

ဗဟု ဂံက မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်သည့် ကာလက်ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အဓိပ္ပာယ်ပါပါပြုံးပြလိုက်ပြီးသည် ။

ကာလက်က သူ့အပြုံးကို တစ်ချက်အမြင် ကတ်သလို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဒီကောင်တော့ ရူးစပြုပြီ”

“ကဲ အဲ့ဒါ အသာထားဦး မင်းမနက်ဖြန် နိုင်နိုင်မင်္ဂလာဆောင်မှာ တီးပေးရမှာ မဟုတ်လား ဗဟု ဂံ”

“အေးပါ၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ စထရင်းမှာ သရီးတူဖိုက် မဟုတ်လား”

လိဒ်ဂစ်တာသမားက မန္တလေးတက်တဲ့ အဖွဲ့ထဲ ပါသွားတာမို့ ဒီမှာ ရှိသည့် လူတွေဝိုင်းဝန်း ဖြည့်ဆည်းရမှာ ပါပဲ။

ဒီလိုအခါမှာ ဗဟု ဂံက သူတို့ အတွက် အရေးကြီးလှပါသည် ။

ဝါသနာပါလို့ သာ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ ဒရမ်ခေါက်လိုက်၊ အိပ်ရေးပျက်ခံ သီချင်းရေးလိုက် လုပ်နေပေမယ့် သူက မလုပ်ဘဲ နေချင်လည်း နေလို့ ရသည့်သူပါ။

မလုပ်မဖြစ် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး လေ။

ထိုအလုပ်က ရသည့်ပိုက်ဆံက သူ့အတွက် မရလည်း ဖြစ်နေသည် ။

သို့ပေမယ့် ဗဟု ဂံက အပေါင်းအသင်းတွေကို ခင်မင်သလို ဂီတပညာကိုလည်း သံယောဇဉ် ကြီးပါသည် ။

“မင်း နောက်လဲကျမနေနဲ့ ဦးနော်”

“စိတ်ချပါ မာန်ရာ၊ ဪ...ကိုယ်တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

“မေးမနေနဲ့၊ မြွေ့ကို မဖိတ်ထားဘူး”

ကာလက်ဝင်ပြောရာ ဗဟု ဂံက ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်သွားရင်း မာန်စမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်ရဲ့ လားကွ”

မာန်စက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်တော့သည် ။

သည် လောက်ဆို ဗဟု ဂံသိပြီ။

စထရင်းကို မြွေ့လာကိုလာမှာ ။

မြမွေးလာရင် ဟိုကောင်မလေး ပါလာပါစေဟု ကလေးဆန်ဆန်
သူ့ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်မိ ပါသည်။ ။

တွေ့ချင်စိတ်တွေပြင်းပြပြီး မင်းကို သတိရနေမိတော့ ကိုယ့်အတွက်
ဖြစ်ရပ်ဆန်း တစ်ခုပါပဲ ကနုတ်ပန်းရယ်။

အဲ့ဒါနဲ့ အဖြေဟာ ဘာလဲ၊ ကိုယ်သိပ်သိချင်နေတယ်။

★